

Ο φοβερός όλεθρος - Του π. Δημητρίου Μπόκου

/ [Γνώμες](#)

Ο ΦΟΒΕΡΟΣ ΟΛΕΘΡΟΣ

[Του π. Δημητρίου Μπόκου](#)

Στην επί του όρους (κατά τον ευαγγελιστή Ματθαίο), ή στην επί τόπου πεδινού (κατά τον Λουκά) ομιλία του ο Χριστός, διαμήνυσε πράγματα συγκλονιστικά, που δεν είχαν ακουστεί ποτέ μέχρι τότε επί της γης. Μεταξύ αυτών μίλησε και για τη σχέση με τους εχθρούς. «Αγαπάτε τους εχθρούς υμών και αγαθοποιείτε» **(Κυριακή Β΄ Λουκά).**

Να δίνετε ευχές σε όσους σας καταριούνται, να ευεργετείτε όσους σας μισούν, να προσεύχεσθε για όσους σας πειράζουν και σας βλάπτουν καθ' οιονδήποτε τρόπο, για όσους σας βάζουν σε διωγμό (Ματθ. 5, 44). Λίγο-πολύ ο Χριστός έφερε τα άνω κάτω. Ζήτησε τα πιο δύσκολα. Και εμμένει σ' αυτά ανυποχώρητος.

Αντιθέτως εμείς, χωρίς να το πολυσκεφτούμε, πάμε στον αντίποδα. Απωθούμε τη σκέψη της συγχώρησης του εχθρού μας. Και για αγαθοποίηση, αγάπη και

ευεργεσία προς αυτόν, ούτε λόγος! Υπερισχύουν κατά κράτος μέσα μας κίνητρα εγωκεντρικά. Πείσμα, εκδίκηση, μίσος. Κάποιους δεν τους θέλουμε ούτε στην κηδεία μας! Ακόμα κι αν λόγω «ευσέβειας» δεν προβαίνουμε αυτοπροσώπως εμείς σε πράξεις αντεκδίκησης, ζητούμε απ' τον Θεό να το κάνει εκείνος για μας. Να δούμε τον εχθρό μας να πληρώνει. Να βγάλουμε το άχτι μας. Να πάρουμε πίσω το αίμα μας.

Το ρηξικέλευθο μήνυμα της συγχώρησης του εχθρού μας (ας μη μιλήσουμε και για αγάπη προς αυτόν, δηλαδή για τελειότητα), και η άρνηση του μηνύματος αυτού έχουν εξόχως ευεργετική, αλλά και καταστροφική συνέπεια αντιστοίχως. Έχουν ειπωθεί πολλά πάνω σ' αυτό. Ας το δούμε όμως μέσα από μια συγκλονιστική ιστορία, που αναφέρει ο άγιος Ιγνάτιος Μπριαντσιανίνωφ.

Στη Λαύρα των Σπηλαίων του Κιέβου δυο μοναχοί, ο ιερομόναχος Τίτος και ο διάκονος Ευάγριος, πολύ αγαπημένοι μεταξύ τους, έπεσαν από πειρασμό του διαβόλου σε θανάσιμη έχθρα. Οι άλλοι μοναχοί προσπάθησαν πολλές φορές να τους συμφιλιώσουν, αλλά ανώφελα. Πέρασε καιρός, ο Τίτος έπεσε άρρωστος. Η αρρώστια φαινόταν θανατηφόρα. Άρχισε να κλαίει για τις αμαρτίες του και έστειλε να φωνάξουν τον Ευάγριο, να ζητήσει συγχώρηση, παίρνοντας όλο το φταίξιμο πάνω του. Ο Ευάγριος όχι μόνο δεν δέχθηκε, αλλά και ξεστόμισε ξανά πολλές βρισιές και κατάρες εναντίον του.

Τα πράγματα όμως δυσκόλεψαν. Ο Τίτος έφτασε στα πρόθυρα του θανάτου και οι αδελφοί άρπαξαν τον Ευάγριο σηκωτό και τον έφεραν με το ζόρι κοντά του.

Ο άρρωστος τότε σηκώθηκε και κατέβηκε από το κρεβάτι του. Γονάτισε μπροστά στον Ευάγριο και αγκάλιασε τα πόδια του λέγοντας: *«Συγχώρησέ με και ευλόγησέ με, πάτερ»!* Όμως ο Ευάγριος τού γύρισε την πλάτη και φώναξε δυνατά μπροστά σε όλους: *«Ποτέ! Ποτέ δεν θα τον συγχωρήσω! Ούτε στον νυν αιώνα ούτε στον μέλλοντα»!*

Και με μια απότομη κίνηση ξέφυγε από τα χέρια των αδελφών που τον κρατούσαν. Έκανε να φύγει, αντί όμως γι' αυτό, με το πρώτο του βήμα έπεσε αμέσως νεκρός. Αντίθετα ο Τίτος έγινε τελείως υγιής, σαν να μην είχε αρρωστήσει ποτέ.

Κατάπληκτοι όλοι και περιδεείς, τον ρώτησαν τί συνέβη. *«Όταν αρρώστησα, εξήγησε εκείνος, είδα τους αγγέλους να φεύγουν μακριά μου κλαίγοντας και τους δαίμονες να χορεύουν απ' τη χαρά τους για την απώλειά μου, λόγω της έχθρας που είχα μέσα μου. Γι' αυτό σας παρακαλούσα να μου φέρετε τον διάκο να συγχωρηθούμε. Όταν τον φέρατε και έπεσα στα πόδια του, αλλά εκείνος μου γύρισε την πλάτη, είδα ένα φοβερό άγγελο να τον χτυπάει με πύρινο ξίφος. Εκείνος έπεσε νεκρός, αλλά ο άγγελος γύρισε σε μένα, μου έδωσε το χέρι του, με σήκωσε και είμαι πλέον τελείως καλά».*

Έκλαψαν τότε όλοι πικρά για τον τόσο τραγικό θάνατο και πιο πολύ για την απώλεια της ψυχής του Ευάγγριου.

(Η ιστορία από το διαδίκτυο, Ποτέ δεν θα τον συγχωρήσω, **Το σπιτάκι της Μέλιας**, σε διασκευή).

Εμείς; Πότε θα καταλάβουμε τί φοβερός όλεθρος συνοδεύει την έχθρα;

Καλή, ευλογημένη εβδομάδα!